

Αὕτη εἶνε ἡ πρώτη ἑλληνικὴ υπογραφή τῆς πριγκιπίσσης Σοφίας, ἣν ἔδωκεν εἰς τὴν ληξιαρχικὴν πράξιν τῶν γάμων τῆς. Ἡ υπογραφή αὕτη τῆς μελλούσης βασιλίσσης τῆς Ἑλλάδος ἐκφαίνει ἔνθεν μὲν τὰ ἀβρὰ καὶ εὐγενῆ αἰσθητά αὐτῆς, ἔνθεν δὲ εὐστάθειάν τινα καὶ ἀποφασιστικότητα, ἥτις εἶνε τὸ συμπλήρωμα τῆς ἀγαθότητος, διότι δίδει εἰς τὴν ψυχὴν τὸ σθένος πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν εὐγενῶν ἀποφάσεών τῆς.

Σοφία

Τὸ πῦχος ἐν Σιβηρίᾳ. Περὶ τῆς φοβερας δριμύτητος τοῦ ἐν Σιβηρίᾳ φύχους δύναται τις νὰ συλλάβῃ ἀμυδράν τινα ἰδέαν ἐκ τῶν ἐξῆς γεγονότων: Τριπλῇ σιούρα (γοῦνα) ἐκ δέρματος τάραντος (renne) δύναται μόλις νὰ προφυλάξῃ τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς πήξεως. Οἱ ἐκπνεόμενοι ὕδατώδεις ἀτμοὶ πῆγνυνται αὐτοστιγμῇ καὶ μεταβάλλονται εἰς λεπτὰ κρύσταλλα πάγου, ἅτινα διὰ τῆς πρὸς ἄλλα τριβῆς παράγουσιν ἐν τῷ ἀέρι διηλεκτῇ τριγμόν, παρεμφερῆ πρὸς τὸν θροῦν ξηρῶν φύλλων πατουμένων ἔνιοτε δὲ καὶ πρὸς τὸν κρότον χονδροῦ μεταξωτοῦ ὑφάσματος σχιζομένου. Ὀλίγη ἡ συνοδεία τῶν ταξειδευόντων περικαλύπτεται διηλεκτῶς ὑπὸ πυκνῆς καὶ κυανόχρου νεφέλης, παραγομένης διὰ τῆς ἀναπνοῆς τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων. Ὁ βραδέως διὰ τοῦ παγετώδους ἀέρος ἱπτάμενος κόραξ καταλείπει ὀπισθὲν τοῦ λεπτῆν τινα καὶ νηματοειδῆ ἀτμώδη ταινίαν. Αἱ ὀπλὰι τῶν ἵππων ῥήγνυνται ὑπὸ τοῦ φύχους ἡ δὲ ἀναπνοὴ παρὰ τοῖς ζώοις καθίσταται δυσχερὴς ὥς ἐκ τοῦ πλησίον τῶν βωδῶνων σχηματιζομένου πάγου. Καὶ αὐτὰ τὰ ζῷα τῶν ὑπερβορείων κλιμάτων, οἱ τάρανδοι ἥτοι ἱππέλαφοι, καταφεύγουσιν εἰς τὰ δάση ὅπως προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τοῦ φύχους καὶ συνωσιζόνται ὅπως θερμανθῶσιν διὰ τῆς μετ' ἄλλήλων προστριβῆς. Οἱ κορμοὶ τῶν δένδρων ῥήγνυνται ὁσάυτως ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ φύχους καὶ ἀπὸ τῶν βράχων ἀποσπῶνται καὶ κυλίνονται πρὸς τὰς κοιλάδας ὑπερμεγέθεις ὄγκοι πετρῶν.

Βραχεία ἀπομνημονεύματα. Οὐδέεις ποτε ἔγραψε τὰ ἀπομνημονεύματά του μετὰ τοσαύτης συντομίας ὥς ὁ κόμης Θεόδωρος Ροστοπσχίν, ὁ διωκτὴς τῆς Μόσχας καὶ αὐτοεργὸς τῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς τῆς πόλεως ταύτης ἐν ἔτει 1812. Ἡ συγγραφή ἀπομνημονευμάτων εἰς πολλοὺς καὶ ὀγκώδεις τόμους εἶνε καὶ ἐν τῇ συγχρόνῳ ἡμῶν φιλολογίᾳ τοσοῦτον σύνηδες φαινόμενον, ὥστε λίαν ἀλλόκοτος καὶ παράδοξος φαίνεται ἡ συντομία αὐτῇ τῶν ἀπομνημονευμάτων τοῦ Ροστοπσχίν, ἅτινα χάριν περιεργείας παραθέτομεν ἐνταῦθα: „Κεφάλαιον πρῶτον: *Ἡ γέννησίς μου.* Ἐν ἔτει 1763 τῇ 23. μαρτίου κατέλειπον τὸ σκότος καὶ εἶδον τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Μὲ ἐμέτρησαν, μὲ ἐξύγισαν καὶ μὲ ἐβάπτισαν. Ἐγεννήθην, χωρὶς νὰ εἰξεύρω πρὸς τίνα σκοπὸν. Καὶ οἱ γονεῖς μου ἠὲ χαρίστησαν τῷ Θεῷ, χωρὶς νὰ εἰξεύρουν διὰ ποῖαν αἰτίαν. — Κεφάλαιον δεύτερον: *Ἡ ἀγωγή μου.* Μὲ ἐδίδαξαν παντὸς εἶδους πράγματα καὶ παντὸς εἶδους γλώσσας. Ἄλλοι μὲν μὲ ἐδεώρουν ὥς σοφόν, ἄλλοι δὲ ὥς ἀνόητον. Ἡ κεφαλὴ μου ἦτο ἀτακτοποιήτως βιβλιόθηκη, τῆς ὁποίας οὐδ' ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶχα πάντοτε τὸ κλειδί. — Κεφάλαιον τρίτον: *Τὰ πάθη μου.* Κατ' ἀρχὰς ἐβασανίσθην ἀπὸ τοὺς δασκάλους μου, ἔπειτα δὲ ἀπὸ τοὺς ὑποδηματοποιούς μου, οἱ ὅποιοι μοὶ κατεσκεύαζον ὑποδήματα μὴ ἀρμόζοντα εἰς τοὺς πόδας μου. Ἐκτὸς τούτων, μὲ ἐβασάνισαν αἱ γυναῖκες, ἡ φιλοδοξία, οἱ βρυσματισμοὶ καὶ αἱ ἀναμνήσεις μου. Κεφάλαιον τέταρτον. *Αἱ στερήσεις μου.* Τρεῖς μεγάλοι κακίαι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἡ πρὸς τὴν κλοπὴν κλίσις, ἡ λαυμαργία καὶ ἡ ὑπερηφάνεια μοὶ ἦσαν μόνον ἐξ ἀκοῆς γνωσταί, καὶ ἐπομένως τὰς ἐστερήθην πάντοτε. Κεφάλαιον πέμπτον. *Ἀξιοπεριεργοὶ ἐποχαί.* Κατὰ τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας μου παρήτησα τὸν χορόν, κατὰ τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τὸν ἔρωτα, κατὰ τὸ πεντηκοστὸν τὴν δημοσίαν γνώμην. Κατὰ τὸ ἑξήκοντον ἔτος παρήτησα τὸ σκέπτεσθαι καὶ ἔγειναι ἀληθινὸς σοφὸς ἢ ἐγωίστης, τὸ ὅποιον εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτό. — Κεφάλαιον ἕκτον: *Ὁ χαρακτήρ μου.* Ἦμην ἰσχυρογνώμων ὥς ἡμίονος, ἰδιότροπος ὥς φιλάρεσκον γύναιον, φαιδρὸς ὥς παιδίον, ὀκνηρὸς ὥς ἀρκτός,

μυς, δραστήριος ὥς ὁ Βοναπάρτε, καὶ πάντα ταῦτα κατὰ τὴν ἐκάστοτε ἀρέσκειάν μου. — Κεφάλαιον ἑβδομον. *Τὶ ἤμην καὶ τί εἰμποροῦσα νὰ ἦμαι.* Ἦμην εὐαίσθητος εἰς τὴν φύλιν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην, καὶ ἂν ἐγεννώμην κατὰ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα, θὰ ἤμην ἴσως κατ' ἐλα ἀγαθώτατος ἀνθρώπος. — Κεφάλαιον ὀγδοον: *Αἱ ἀρχαί μου.* Οὐδέποτε ἀνεμίχθην εἰς ξένας ὑποθέσεις περὶ συνοικεσίων, οὐδέποτε εἰς οὐδέναν συνέστησα μάγειρον ἢ ἱατρόν, καὶ ἐπομένως οὐδέποτε ἐπεβουλεύθην τὴν ζωὴν τινος. — Κεφάλαιον ἔννατον: *Τὶ ἠγάπησα.* Ἠγάπων τὰς μικρὰς συναναστροφὰς καὶ τοὺς περιπάτους εἰς τὰ δάση. Εἶχον ἀκούσιόν τινα λατρείαν πρὸς τὸν ἥλιον, ἡ δὲ δύσις αὐτοῦ μοὶ προὔξενει πάντοτε λύπην καὶ δυσθυμίαν. Ἐκ τῶν χρωμάτων ἠγάπων τὸ γλαυκόν (γαλάζιο), ἐκ τῶν φαγμάτων τὸ βραστόν βωδινόν, ἐκ τῶν ποτῶν τὸ δροσερὸν ὕδωρ, ἐν δὲ τῇ θεάτρῳ ἠγάπων τὰς κωμῆδας καὶ τοὺς μίμους. Ἐκ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἠγάπων τοὺς ἔχοντάς ἀνοικτάς καὶ ἐκφραστικὰς φυσιογνωμίας. Οἱ κυφοὶ (καμπούριδες) ἀμφοτέρων τῶν φύλων εἶχον δι' ἐμὲ θέλγητρόν τι, τὸ ὅποιον οὐδέποτε εἰμπόρεσα νὰ ἐξηγήσω. — Κεφάλαιον δέκατον: *Τὶ ἀπεστρεφόμην.* Εἶχον πάντοτε ἀποστροφὴν πρὸς τοὺς ἀνοήτους, πρὸς τοὺς ὀκνηροὺς καὶ πρὸς τὰς ῥαδιούργους γυναῖκας. Ὡσαύτως ἐβδελυσσόμην πᾶν τὸ ἐπιτετηδευμένον. Εἶχον συμπάθειαν καὶ οἶκτον πρὸς τοὺς ἐξωγραφημένους ἀνδρας καὶ πρὸς τὰ ἐψιμυδιωμένας γυναῖκας. Ἐσιχαίνόμην δὲ τοῖς πονητοῦς, τὰ βροζλία, τὴν μεταφυσικὴν, τὸ ρησιονόλαδον, τοὺς λυσσαλέους κύνας καὶ τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν. — Τελευταῖον κεφάλαιον. Περιμένω τὸν θάνατον ἀνευ φόβου καὶ ἀνευ ἀνυπομονησίας. Ὁ μέχρι τοῦδε βίος μου ὁμοιάζει πρὸς μελόδραμα, ἐν τῷ ὁποίῳ διεδραμάτισα ἐναλλάξ τὸ μέρος τοῦ ἥρωος, τοῦ τυράννου, τοῦ ἑραστοῦ, τοῦ φιλοστόργου πατρὸς, ἀλλ' οὐδέποτε τοῦ ῥαδιούργου. — Ὁ κόμης Θεόδωρος Ροστοπσχίν ἀπέθανε τῇ 30. ἰανουαρίου 1826 ἐν Μόσχᾳ.

Ἐπίδρασις τῆς μουσικῆς ἐπὶ ἐνὸς λέοντος. Ὁ Γάλλος συνταγματάρχης D'Allain διηγέτο τὸ ἐξῆς ἀληθέστατον, κατὰ τὰς ἰδίας του διαβεβαιώσεις, γεγονός: Εἷς σαλπικτὴς ἐκ τῆς Λεγεῶνος τῶν Ξένων μετέβη μεθ' ἐνὸς δεκανέως τοῦ συντάγματός του εἰς τινα κοιλάδα, ἀπέχουσαν δύο ὥρας περίπου ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τοῦ Blidah ἐν Ἀλγερίᾳ, ὅπως δοκιμάσῃ νέον τι ὄργανον, ὅπερ εἶχεν ἀγοράσῃ πρὸ ὀλίγου χρόνου. Φθάσαντες εἰς τὴν ὑπὸ ὕψηλῶν ὀρέων περικυκλωμένην κοιλάδα, ἐκάθισαν ἐπὶ τινος πέτρας διὰ νὰ προγευματίωσιν. Αἰφνης εἶδον εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς κοιλάδος ἕνα λέοντα ἐρχόμενον κατ' αὐτῶν. Ἄλλα ὅπλα δὲν εἶχον πρὸς ὑπεράσπισίν των εἰ μὴ τὰ ξίφη των, πᾶσα δὲ ὀπισθοχώρησις ἦτο ἀδύνατος διότι ὁ λέων μὲ ὀλίγα πηδήματα θὰ τοὺς ἐφθανε. Ὁ σαλπικτὴς δὲν ἔλασε τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματος ἀλλὰ ἀρπάσας τὴν σάλπιγγά του ἤρρισε νὰ παίξῃ ἐν μουσικῶν τεμαχίων. Ὁ λέων ἄμέσως ἐσταμάτησε καὶ κατακλιθεὶς ἤκροστο μετὰ προφανοῦς εὐχάριστήσεως τοὺς μελωδικοὺς ἤχους. Ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ, κατ' ὃν ὁ σαλπικτὴς διεσκέδαζε τὸν λέοντα διὰ τῆς μουσικῆς του, ἀπεμακρύνθη ὁ δεκανεὺς πρὸς ἀναζήτησιν βοήθειας καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐπανῆλθε μὲ πληθὺς στρατιωτῶν. Ὁ τολμηρὸς μουσικὸς μόλις ἠδύνατο εἰσεῖτι νὰ ἐξαγάγῃ ἀσθενεῖς τινες ἤχους ἐκ τοῦ ὀργάνου του. Ὁ λέων ἅμα ὥς εἶδε τὸν πληθὺς τῶν ἀνθρώπων ἠγέρθη καὶ ἀπομακρυνθεὶς βραδέως καὶ ἡσυχῶς ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὰ δάση.

Τὰ θύματα τῆς θαλάσσης. Κατὰ τὰ ἐσχάτως ἐν Ἀγγλίᾳ δημοσιευθέντα ἀποτελέσματα τῆς στατιστικῆς τῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ δυστυχοῦντων ναυτιλλομένων, ἐπλήγησαν ἐντὸς 10 ἔτων 30,000 ἄνθρωποι. Ὁ μέγιστος ἀριθμὸς τῶν θυμάτων ἦτο 3512 ἀνήκει εἰς τὸ ἔτος 1882, ὁ δὲ ἐλάχιστος, ἦτο 2071 θυμάτων εἰς τὸ ἔτος 1888.

Ἡ ἰσχὺς τῆς φαντασίας. Ἐν τῇ ἱατρικῇ κλινικῇ τῆς Ἐρλάνγης εὐρίσκεται ἀπὸ πολλοῦ χρόνου εἰς ἀσθενῆς, ὅστις δὲν δύναται ποτὲ ν' ἀποκοιμηθῇ τὴν νύκτα, ἐκτὸς ἂν λάβῃ προηγουμένης ὑπνωτικῆς τι φάρμακον. Ἀλλὰ τὸ φάρμακον τοῦτο, ὅπερ οἱ ἱατροὶ τῷ συνιστῶσιν ὡς δραστικώτατον κατὰ τῆς ἀϋπνίας, οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ δύο γραμμάρια λευκῆς ζαχάρως, τὴν ὁποίαν ὁ ἀσθενὴς λαμβάνει μὲ τὴν πεποῖσθην, ἣν ἐμπνέουσιν αὐτῷ αἱ διαβεβαιώσεις τῶν ἱατρῶν, καὶ οὕτως ἀποκοιμάται.